

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Agrowork, spol. s r. o.**, se sídlem Cizkrajov 21, 378 81 Slavonice, zastoupen JUDr. Jiřím Kasalem, advokátem se sídlem Krajířova 15, Dačice, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, Těšnov 17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2009, č. j. 6443/2009-14130,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 4. 2009, č. j. 6443/2009-14130, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 6800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Kasala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 2. 2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 11. 9. 2009, č. j. SZIF/2009/0310531, jímž byla zamítnuta žádost o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2008. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správní orgán uvedl, že odvolatel byl na podkladě rozhodnutí ze dne 7. 2. 2006, č. j. SZIF/2006/0030981, pravomocně nesprávně zařazen do programu Zakládání skupin výrobců (toto rozhodnutí nebylo možné pro uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí v

přezkumném řízení dle § 97 správního řádu zrušit), ale že není možné i přes to dotaci poskytnout, neboť zařazení společnosti do programu je jen jednou z podmínek pro poskytnutí dotace a její splnění není dostačující k poskytnutí dotace. Mezi další podmínky patří i podmínka dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů, podle níž musí skupina výrobců dosahovat roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, anebo nejméně 5 členů. V posuzovaném případě je zřejmé, že odvolatel podle uvedeného definičního vymezení „skupiny výrobců“ podmínku dle § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády neplní, když tato společnost není objektivně skupinou výrobců (nemá alespoň dva členy), která by dosahovala roční obchodovatelné produkce společným uváděním zemědělských komodit na trh v hodnotě nejméně 3 000 000 Kč, nebo neplní podmínku nejméně 5 členů. Nemohlo tedy dojít k naplnění účelu a smyslu nařízení vlády a nařízení Rady (ES) č. 1257/1999. Vzhledem k tomu, že účelem tohoto opatření je nejen vytvoření větších obchodních celků, ale i vytvoření reálných obchodních vztahů za účelem zajištění společného odbytů zemědělských komodit, nelze naplnit účel opatření v případě, že má skupina výrobců pouze jednoho člena, jako je to v tomto případě.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že společnost byla právoplatně zařazena do programu Zakládání skupin výrobců, a to rozhodnutím č.j. S2IF/2006/0030981 ze dne 7. 2. 2006. Konstatování žalovaného, že se tak stalo nesprávně, je právně irelevantní, neboť toto rozhodnutí platí. Společnost je právoplatně posouzena jako skupina a jako taková dosáhla obchodovatelné produkce ve stanovené výši. Nařízení vlády v § 5 odst. 1, písm. c) uvádí alternativní vymezení podmínek pro poskytnutí dotace, tedy buď 5 členů skupiny nebo její obrát 3.000.000,- Kč. Podle názoru žalobce toto ustanovení definuje obsah pojmu skupina výrobců, přičemž čistě jazykový výklad je zde nepoužitelný (obdobně lze poukázat na to, že podle práva je možno založit společnost s ručením omezeným s jedním společníkem, akcie akciové společnosti může vlastnit jeden akcionář, atd.). Pokud právní norma dává možnost jedné osobě, aby se sama spolčila a vytvořila tak společnost, není pak důvod, proč by nemohla být podobně dána možnost jedné osobě, aby vytvořila skupinu výrobců, když právní norma takovou situaci umožňuje a původní výklad žalovaného byl rovněž v tomto smyslu. Argumentace žalovaného, který dovozuje z jazykového výkladu, že seskupení producentů musí mít více členů (jinak nejde o seskupení), je snahou o popření obsahu definice, či o její dodatečnou změnu. Jazykový výklad by neměl v právních textech nahrazovat skutečný obsah definice.

Obdobně žalobce argumentoval proti právnímu názoru žalovaného, že jeden člen nemůže uskutečnit společný odbyt. Je nutno brát v úvahu celou konstrukci předpisu, která vymezuje možnost vzniku jednočlenné skupiny. Její zařazení do programu a její odbyt je automaticky společným, neboť je odbytem skupiny tak, jak je v předpise zakotvena.

V souvislosti se změnou výkladu pravidel Programu namítl žalobce nezákonnost tohoto rozhodnutí také z toho důvodu, že nebyla šetřena jeho dobrá víra, jak to vyžaduje ustanovení §2, odst. 3, a § 94 odst. 5 správního řádu. Do programu podpor totiž bylo zařazeno několik jednočlenných seskupení producentů a v době zařazování byl tento

výklad zcela akceptován. Žalobce požádal o zařazení v dobré víře, že splňuje podmínky pro zařazení do programu. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a uvedl, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost s jediným společníkem, neboť ta nemůže naplnit definici skupiny výrobců podle § 1 nařízení vlády č. 655/2004 a žalobce tak nemůže splnit podmínky pro poskytnutí dotace podle § 5 cit. nařízení. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 87/2009a 9 As 67/2009 a obdobně i Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 9 Ca 293/2008-25. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem sporu je výlučně posouzení právní otázky výkladu ust. § 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Městský soud v Praze konstatoval, že touto právní otázkou se opakovaně zabýval ve své rozhodovací činnosti i Nejvyšší správní soud, a městský soud rozhodl v nyní projednávané věci v souladu s jeho judikaturou.

Nejprve městský soud konstatoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 80/2010 – 100, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že skupinou výrobců podle § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady č. 1257/1999 více subjektů sdružených ke společnému odbytu. Ve světle závěru rozšířeného senátu tedy jednočlenná obchodní společnost nesplňuje podmínky pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců, současně je však třeba respektovat, pokud i přesto byl takový subjekt zařazen do programu rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu, které následně nebylo změněno ani zrušeno v přezkumném řízení či jiným procesně možným způsobem.

Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu řešil otázku, zda je možné opětovně přezkoumávat podmínky pro zařazení do programu Zakládání skupin výrobců i při posuzování žádosti o poskytnutí dotace. Zde konstatoval, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. rozlišuje mezi rozhodováním o zařazení skupiny výrobců do programu a rozhodováním o poskytnutí dotace, předmět obou řízení se přitom nepřekrývá. Při splnění podmínek stanovených v § 3 tohoto nařízení má žadatel právo na zařazení do programu. Rozhodnutí o zařazení skupiny výrobců zajišťujících společný odbyt zemědělských komodit do programu je nezbytným předpokladem k tomu, aby skupina výrobců mohla žádat o poskytnutí dotace v příslušném roce. Při rozhodování o poskytnutí dotace už podmínky pro zařazení do programu posuzovány nejsou. Byla-li skupina výrobců zařazena do programu do 31. 12. 2006, splňuje podmínku pro poskytnutí dotace zakotvenou v § 5 odst. 1 písm. a) citovaného nařízení vlády. Není pak podstatné, že při zjišťování podmínek pro poskytnutí dotace za každý příslušný kalendářní rok je rovněž zkoumáno, zda skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce nejméně 3 000 000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [§ 5 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb.], podobně jako je zkoumáno při zařazení

do programu [§ 3 písm. a) téhož nařízení]. Nové zkoumání těchto podmínek při poskytování dotace má vyloučit žadatele, u něhož došlo v mezidobí k takovým změnám, že přestal stanovené dotační podmínky splňovat. Nesleduje se zde přitom totožnost podmínek; není vyloučeno, aby subjekt zařazený do programu v důsledku četnosti skupiny při poklesu jejích členů naplnil podmínky pro poskytnutí dotace rozsahem roční obchodované produkce. Zkoumání podmínek četnosti skupiny či obchodované produkce při poskytování dotace není revizí podmínek zařazení do programu.

Tyto závěry rozšířeného senátu pak Nejvyšší správní soud aplikoval v rozsudku ze dne 29. 11. 2013, č. j. 8 As 103/2012-45, v němž konstatoval, že *„Z výše uvedeného je zřejmé, že nezmění-li se skutečnosti rozhodné pro zařazení určitého subjektu do programu Zakládání skupin výrobců, správní orgány nejsou oprávněny při posuzování splnění podmínek pro poskytnutí dotace tyto skutečnosti opětovně posuzovat. Pokud tedy nedojde z hlediska podmínek pro zařazení do programu k žádným změnám a rozhodnutí o zařazení do programu nelze změnit, správní orgány nemohou revidovat své původní posouzení postupem podle § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Správní orgány jsou povinny zkoumat pouze to, zda žadatel o poskytnutí dotace splňuje podmínky uvedené v § 5 odst. 1 písm. a) až f) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Lze tedy uzavřít, že „skupinou výrobců“ ve smyslu § 5 tohoto nařízení se rozumí každý subjekt, který byl pravomocným rozhodnutím zařazen do programu Zakládání skupin výrobců.“*

Městský soud v Praze v souladu s touto judikaturou dospěl k závěru, že nedošlo-li na straně žalobce v době od vydání rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 7. 2. 2006, č.j. S2IF/2006/0030981, k žádné změně skutečností rozhodných pro jeho zařazení do programu Zakládání skupin výrobců, a citované rozhodnutí nebylo zrušeno či změněno, je nutno i ve věci nyní projednávané respektovat jeho právní účinky. Nezbyvá proto, než mít za to, že žalobce je „skupinou výrobců“ ve smyslu § 5 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., a to i pro účely rozhodování o žádosti o poskytnutí dotace podle ust. § 6 citovaného nařízení vlády. Žalobcovu žádost tedy nebylo možno zamítnout s pouhým odůvodněním, že žalobce nesplnil podmínky podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) citovaného nařízení vlády tím, že *„objektivně není skupinou výrobců“*. Takový argument není ve světle výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu zákonný a ani správní orgán I. stupně, ani žalovaný nebyli oprávněni jej použít. Městskému soudu v Praze proto nezbylo, než z důvodu této zjištěné nezákonnosti napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušit a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátit žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude nutno znovu posoudit, zda žalobce, jenž je skupinou výrobců, splnil podmínky ust. § 5 odst. 1 písm. a) až f) citovaného nařízení vlády nebo nikoliv.

Soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 6 800,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Jiřího Kasala, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. srpna 2014

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová